

веднытъ боеве, расхождаше го по бойното поле. Царскыйтъ сынъ видѣ тука дѣйствиетно това що бѣ прочиталъ въ Исторііжтѣ, сирѣчь широко поле обляно съ кръвие, удове разсѣчены, раскжсаны и отдѣлены отъ тѣлата, трупове на мрътвы и на други които беряхъ душъ, отъ които едни напраздно ся мжчяхъ да ся съживятъ, а други ся постъзвамахъ за да извыкатъ само: “ Да живѣе царьтъ и пьрвородныйтъ му „ и послѣ издъхнувахъ.

Тая жалостна гледка накара младыйтъ царевичъ да плаче, което като съгледа царьтъ: “ Ето, сынко, рече, научи ся колко скжпо ми струва, и колко мя наскърбява тая побѣда. „ А послѣ каза на послѣдователитѣ си тѣзи достопамятны думы: “ Постарайте ся за раненытъ французы и пригодѣте имъ като на мои дѣца, а за непріятелитѣ ми погрыжѣте ся като за французы. „